

Yrsa Sigurðardóttir

OHNIVÝ ANDĚL

Jaké hrůzy se děly za zdmí ústavu pro postižené, který lehl popelem?

Nejlepší příběh od dob Přeletu nad kukaččím hnízdem

Islandská odpověď na Stiega Larssona!

ISBN 978-80-7359-393-3

Vydala Metafora, 2013

Ukázka 1

Rychle bylo zřejmé, jak hrůzná ta záležitost byla. Pět lidí přišlo strašlivým způsobem o život: čtyři obyvatelé domova a jeden noční hlídač. Domov byl zcela nový a zařízený pro postižené ve věku od osmnácti do pětadvaceti let. Oběti byly tedy ještě velmi mladé, což celou věc ještě zhoršovalo. Hlídač byl náhodou stejného věku - bylo mu třiatdvacet a patřil do dvanáctičlenného pracovního týmu. Událost byla nepředstavitelně děsivá. Oheň se před ničím nezastavil a v tomto případě zuřil tak dlouho, až nezbylo nic živého. Tóra se podivila, že takové zařízení nebylo opatřeno nějakým rozumným protipožárním systémem. Bylo též podivné, že chovanci a noční hlídač neutekli ani nepřivolali pomoc, ale oheň se zřejmě rozšířil tak rychle, že to nebylo možné.

Tóra posbírala zbylé papíry a položila je na nedůležitou hromádku. Potom listovala tou důležitou, až našla Jakobův rozsudek. V něm byla objasněna většina otázek a sled událostí.

Kolem třetí hodiny v noci se vzňal benzin, který někdo rozlil po chodbách a všech pokojích. Ohnivzdorné dveře malých apartmánů byly otevřené, protože jejich

automatické zavírání blokovaly židle. To vše hovořilo proti nehodě, jednoznačně šlo o promyšlený čin. Noční hlídač byl napaden a utržil úder do zátylku. Přestože se z výsledků pitvy a z ostatních indicií nedal přesně odvodit průběh událostí, vycházelo se z toho, že při rozlívání benzínu už byl v bezvědomí. Jeho ohořelá mrtvola byla spečena se židlí ve služební místnosti a neexistoval žádný náznak, že by se pohyboval nebo se snažil utéct. Příčinou smrti bylo udušení jedovatým kouřem. Od něho tedy nemohli obyvatelé domova žádnou pomoc očekávat. Stavební práce byly dokončeny teprve nedávno a všechno nebylo ještě hotovo, ani systém protipožární ochrany. Ten sice vedení reklamovalo, ale protože lhůta k odstranění závad byla příliš dlouhá, radost z okamžitého zahájení provozu byla větší než rozumové protiargumenty, takže se klienti i personál nastěhovali předčasně. Na nedokončené práce se prostě „zapomnělo“, senzory, které by normálně zachránily obyvatelům život, vysílaly své signály do prázdna a z hasicího zařízení ve stropě nestříkala žádná voda. Fatální bylo i to, že domov měl být v noci strážěn dvěma hlídači, ale jeden z nich zrovna onemocněl tak náhle, že se za něj nepodařilo najít náhradu.

• • •

Ukázka 2

„Ještě chvílku, Jakobe, hned potom dostaneš koláč,“ slíbila Tóra a doufala, že to bude možné. Netušila, jakými pravidly se tu řídí podávání jídla, zda třeba není přísně zakázáno jíst mezi určenými hodinami. „Co myslíš, kdo ten domov podpálil, Jakobe? Můžeš mi to klidně prozradit, já to nikomu nepovím. Velice by mi pomohlo, kdybys mi to řekl, vždyť jsi tam všechny znal.“ Zbytečně

se však s formulací otázky trápila, protože odpověď přišla hned.

„Byl to anděl. Anděl se svatozáří, s pokaženou svatozáří.“

„Znal jsi toho anděla?“ Možná měl na mysli prostě hodného člověka.

„Ne, já žádný anděly neznám. Ti všichni patří Bohovi.“

„Jestli ale dům podpálil nějaký anděl, pak to přece nemohl být žádný anděl od Boha.“ Tóra zavrtěla hlavou, aby svůj argument zdůraznila. „Andělé jsou dobří a kdo je dobrý, nezakládá požáry a neublíží lidem. Odkud vůbec víš, že to byl anděl? Řekl ti to?“

„Ne, prostě to vím. Viděl jsem ho skoro celýho a byl moc milej. Chtěl, aby ostatní přestali plakat.“

Navzdory neurčitému popisu měla Tóra konečně nějakou stopu. Jakob zřejmě spatřil někoho při činu – pokud se tedy jeho slovům dalo věřit. „A co ten anděl dělal, když jsi ho viděl?“

„Přišel do mého pokoje, s kufrem, kterej smrděl. Pak zase odešel.“

„Kam odešel, Jakobe? Vystoupil na nebesa?“ Tóra chtěla vědět, nakolik je ta bláznivá historka skutečná.

„Né. Jenom do jinýho pokoje.“ Jakob se náhle opřel o matku. „Bylo strašný horko.“

„Proč jsi to neřekl policistům, Jakobe? Možná by byli dokázali toho anděla najít a potrestat jeho, ne tebe. Oni ale věří, žes ten oheň zapálil ty.“

„Já jsem jim o tom andělovi pověděl, ale oni to nechtěli poslouchat. Povídali, že nemám lhát.“

„Na policii s tebou nikdo nejednal laskavě?“ Tóra věděla, že při výsleších byl přítomen terapeut. Je přirozeně možné, že při některém výslechu přišla na historku s andělem řeč, ale zanesena do protokolu nebyla, což by byla velmi hrubá chyba.

„Nikdo se ke mně nechoval hezky, né, všichni se na

mě zlobili.“ Zavřel oči a otřel svou tvář o matčinu. Grímheidur vypadala smutně, dolehly na ni vzpomínky.

„Byli při tom jen policisté?“

„Nechci už o tom mluvit. Chci domů.“ Jakob měl stále zavřené oči a ještě pevněji se přivinul k matce.

„Možná budeš smět domů, Jakobe, když se mnou budeš nadále mluvit tak pěkně jako teď. Počínáš si velmi dobře a já věřím, že brzy dostaneš koláč.“ Rozhodla se další rozhovor o výsleších odsunout na jindy. Musí znovu prohlédnout Ariho akta a třeba tam pasáž o záhadném andělovi nalezne. „Byl ten kufr zelený? Jako tráva?“

„Vím, jak vypadá tráva,“ vyrazil ze sebe Jakob a posadil se zase zpátky do svého křesla. „Ten kufr jsem pořádně neviděl, byla trochu tma.“

„Byl obrovský, nebo jen takhle velký?“ Tóra rukama naznačila velikost benzinového kanystru.

„Takhle, ne obrovskej.“ Náhle se zašklebil od ucha k uchu. „Maminka a já jsme jednou byli ve Španělsku a koupili jsme si tam kufr. Ten byl obrovskej, tákhle, podívej!“ Rozpřáhl paže, jak nejvíc mohl, a neskácel se přitom z křesílka. Pokud správně ukazoval jeho velikost, byli by se do něj bez problému vešli oba – známka toho, jak nespolehlivé jsou jeho výpovědi. Tóra v duchu zasténala. Málo důvěryhodný svědek.

„Jakobe, ještě jedna otázka. Musíš mi slíbit, že povíš pravdu, čestné skautské slovo!“ Tóra zvedla tři prsty a Jakob to po ní zopakoval. „Podpálil jsi ten dům, třeba z nepozornosti?“ Zavrtěl hlavou. „Měl jsi zapalovač nebo zápalky?“ Opět zavrtění hlavou. „Docela jistě?“

Jakob zakroutil hlavou potřetí, tentokrát tak horlivě, až se mu zježily vlasy. „Ne, ne, ne, bál jsem se anděla a utek jsem. Nechtěl jsem, aby mě vzal s sebou do nebe. Chtěl jsem k mamince.“

„Vzal sis ten kufr?“

Jakob zaváhal a pohlédl na matku, jež ho uklidňovala

hlazením po ruce. „Pověz prostě pravdu, můj chlapče, víš přece, že pravda je vždycky to nejlepší.“

„Jo, vzal jsem ho s sebou. Anděl ho ztratil a já nechtěl, aby shořel v tom ohni. Pánbůh by se na anděla rozhněval a to by nebylo dobrý. Odnesl jsem ten kufr, aby neshořel.“

Sláva! Tóra mu věřila navzdory božím bytostem a jiným nelogičností. „Dobrá, Jakobe, děkuju ti.“ Usmála se na něho a on jí vrátil tupý úsměv, přičemž se jeho šikmé oči stáhly ještě do užších škvírek. „Řekl ten anděl něco, Jakobe? Tobě nebo někomu jinému?“

„Né, nic jsem neslyšel. Všichni křičeli a potom něco vybuchlo. Myslím, že ze všeho toho kraválu utekl. Andělé nemají rádi rámus. Proto chtěl, aby ostatní přišli do nebe. Na zemi museli pořád plakat.“